

ИМА ЛИ ПРАВДА ИЛИ НЪМА

Единъ шопъ съ кривнала капа, пробита отгоре, яхаше едно магаре и свирукаше весело. Цѣлата пролѣтъ шопѣтъ чака своитѣ петъ кокошчици да му снесатъ яйца. И когато напълни една кошница, той се метна на мулето си и потегли къмъ града да ги продаде. Затуй му бѣше драго и свирукаше.

— Колко ли ще ми дадатъ за яйцата, — си рече шопѣтъ, — я чакай да ги преброя иматъ ли сто.

И той сне пробитата капа. Едно по едно взе да вади яйцата отъ кошницата, едно по едно ги спущаше въ капата:

— Едно, две, три ... дваисеть и петъ, ой дяволската капа, много е дълбока! — Дваисеть и шестъ, тъкмо дваисеть и шестъ. Хайде сега пакъ въ кошницата.

Но когато бръкна въ капата да ги вади, той остана поразенъ: вътре нѣмаше нито едно яйце! Обърна се шопѣтъ назадъ и погледна по пжтя. Пожълтѣ отъ мжка и ядъ. Скочи отъ мулето, разпаса кожения си поясъ и почна да го налага:

— Защо не ми обади, че падатъ!

Като го натупа, шопѣтъ се върна по сжщия пжтъ да види дали не е останало нѣкое здраво яйце! Мулето остана само, дълго стоя съ овиснали отъ жалба уши и мисли: има ли на тоя свѣтъ правда или нѣма.

— Ще отида да се оплача на самия царъ, — рече си то, — иначе не може.

И тръгна. Пжтѣтъ му минаваше презъ една джбрава. Като навлѣзе подъ сѣнчеститѣ клонати джбове, единъ гладенъ вълкъ тръгна по стжпкитѣ му. Върви мулето и мисли какво ще хортува предъ царя. Вълкѣтъ дебне подире му. Погледне гърба на мулето и устата му се наливатъ, погледне якитѣ му копита съ желѣзни петала и преглътне. По едно време той го превари и му рече:

— Кжде?

— Отивамъ да се оплача на царя.

— Че защо?

Мулето спрѣ, да му разправи всичко. Вълкѣтъ клекна напреде му. Когато мулето свърши, ушитѣ му